

ရှင်ဝိုင်း

ရှင်ခွင်မြို့တော်

အခန်း-၁

စဉ်းစားရ ခက်ခဲသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ ချရတော့မည်။ ထိုအရာသည် လွန်းသာ ချစ်သော ကိုကိုအတွက် ဖြစ်သည် ။ အဆိုး အခြေအနေများ ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် နောင်တရမယ် မဟုတ်ပါ။

"နင် တကယ်ပဲ မိန်းကလေး ဘဝကို စွန့်လွှတ်တော့မှာ လား။ ဒီကိစ္စကို တကယ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား"

"ဒီလိုပဲ လုပ်လိုက် ရတော့မှာ ပေါ့။ ကိုကိုကလည်း ခုထိ ဘယ်ရောက်နေလဲမှ မသိတာ။ သူ ဒီကျောင်းကို ဝင်ခွင့်ရဖို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့တာလဲ ဆိုတာ ငါပဲသိတာ။ ကိုကိုအတွက် သူလာတဲ့ အထိပဲ သူနေရာ အစားဝင် နေမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူပြန်လာရင် ငါ့ဘဝအမှန်ကို ပြန်ရမှာ ပေါ့"

ဖေဖေနှင့် စကားများကာ အိမ်မှ ထွက်သွားသော ကိုကိုကြောင့် လွန်းသာချိုသည် အဖြစ်သင့်ဆုံး အရာတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ ကိုကိုလွန်းသာချိုကို ထိုသင်တန်းကို ဖေဖေက ပေးမတက်ပေ။ သူ တက်စေချင်သည့် တက္ကသိုလ်ကိုသာ တက်ခိုင်းသည့် အတွက် ပြဿနာဖြစ်ကာ ထွက်သွားသည် ။ ဖုန်းဆက်လည်း မရ။ ရှာလည်း မတွေ့။ ဘယ်သောအခါမှ မလွန်ဆန်ရဲခဲ့သည့် လွန်းသာတို့ အတွက် ဖေဖေအမိန့်သည် ခမ်းနားလွန်းသည် ။

ကိုကိုသည် လွန်းသာအပေါ် အချစ်ဆုံးသူဟု တင်စားလောက်အောင် ညှာတာသည် ။ ကိုကို၏ ကျေးဇူးများ သည် လွန်းသာအတွက် ဆပ်၍ မကုန်နိုင်ပေ။

နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သည့် လွန်းသာအပေါ် ငြိုငြင်မှု နည်းနည်းလေးမှ မရှိပေ။

"ကိုကို ငယ်လေး ခြေထောက်တွေ နာနေပြီ။ ကုန်းပိုး"

"ငယ်လေးကလည်း နင်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ သူများ တွေ မြင်ရင် ရှက်စရာကြီး"

"ကိုယ့်ညီမကို ကုန်းပိုးတာ ဘာရှက်စရာလိုလဲ။ ဘယ်သူကို ထည့်ဂ ရှိစိုက် ရမှာ လဲ။ မပိုးဘူးလားနေ"

ရွှေစိတ်တော်သည် ချက်ချင်း ဆိုသလို ထဖောက်လိုက်သည် ။ ခြေ ကို ဆောင်နင်းပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဆူကာ ကိုကို၏ ရှေ့မှ သွားလိုက်သည် ။

"ဟာ ဒီငယ်လေး ကတော့နော် ခက်ပြီ။ စိတ်တော့ မကောက် လိုက်ပါနဲ့ ဗျာ။ ဒီအစ်ကိုတော် အနေရခက်လို့ ပါ"

"မသိဘူး။ စိတ်ကောက်မှ လာမချော့နဲ့ ရဘူး"

ကပ်သထက် ကပ်လိုက်သည် ။ ကိုကိုကို မစောင့်ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ငယ်လေးလို့ ဒီလို မဆိုးရဘူးလေ။ လာပါ ကျောပိုးလို့ ရပြီလို့ ။ နောက်ဆို မကြိုက်တာ မပြောတော့ဘူး ကတိပေးတယ်"

"မယုံဘူး။ မသိဘူး။ ကောက်မှာ ကောက်မှာ ပဲ"

မှောင်ရိပ်သန်းနေသည့် လမ်းကို မကြောက်မပြု အရဲစွန့် ပြေးလာလို

က်သည် ။ ကျူရှင် ဆင်းပြန်မို့ မှောင်နေသည် ။ လမ်းမီးများ ရှိပေမဲ့ သစ်
ပင်ထူထပ်သော လွန်းသာတို့ မြို့သည် မှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုး နေတတ်သ
ည် ။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ရှေ့မှ လည်း မသွားရဲ။ နောက်မှာ လည်း မနေရဲ။
ဘေးစောင်းလိုက်ပြီး လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတတ်သော
လွန်းသာ မဟုတ်တော့။

"ငယ်လေး မှောင်နေပြီနော် မပြေးနဲ့ ။ တော်ကြာ ဓာတ်တိုင်သရဲတို့
မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ တွေ့နေမယ်"

အမှီလိုက်ပြေး လာရသည့် ခွန်းသာက လှန့်သလို ခြောက်သလို ပြော
လိုက်သည် ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် ငိုသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည် ။

"ဟီး ဟီး ကိုကိုလူယုတ်ကြီး ငယ်လေးကို ကျောပိုး မခေါ်ချင်တာနဲ့
ပြောပြီး သရဲလည်း ခြောက်တယ်။ သူများက ဖိနပ်သံကြိုးပေါက်လို့
ကျောပိုးခိုင်းမိပါရဲ့ တကယ် မချစ်ဘူး။ ကိုကိုကိုလည်း မချစ်တော့ဘူး"

အမှောင်ရိပ်တွင် ထိုင်ငိုနေသည့် လွန်းသာကို မြင်လိုက်ရ၍
တော်တော် သနားသွားသည် ။ ကြောက်လွန်း၍ ခူးများ ပင် တ
ဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည် ။ လွန်းသာ၏ အနားတွင် သွားကာ ထွေးဖ
က် ထားလိုက်သည် ။ လွန်းသာ ငိုလျှင် ခွန်းသာပါ ငိုချင်လာသည် ။

အမြွှာများ ဖြစ်ကြ၍ ခံစားချက်များ ထပ်တူကျသည် ။ တစ်ယောက်
ဖျားလျှင်လည်း တစ်ယောက် ဖျားတတ်သည် ။

"တိတ်ပါကွာ ငယ်လေးက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ ကိုးတန်း
ကျောင်းသူတောင် ဖြစ်နေပြီလေ။ တော်ကြာ မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ တွေ့
မှာ စိုးလို့ လွန်းလိုက်မိတာပါ။ နောက်ဆို ငယ်လေး အတွက်ဆို ဘာနေ
နေ ကိုကိုလုပ်ပါ့မယ်။ လာပါ ကျောပေါ်တက် အိမ်ပြန် နောက်ကျရင်
ဒယ်ဒီ ဆူနေမယ်"

ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ခွန်းသာကို မြင်တော့မှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် ကွေးနေသည့် စိတ်လေးကို အနည်းငယ် ဖြောင့်ပေးလိုက်မည်ဟု တွေးလိုက်သည် ။ ခွန်းသာ၏ ကျောပေါ်ကို မကြည်မသာ တက်လိုက်ပြီး စကားမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ဆူထားသည် ။ စိတ်ကောက် မပြေသေး။

"ငယ်လေး စိတ်ကောက် နေတုန်းလား။ ကိုကို နောက်တစ်ခါ မပြောတော့ဘူးနော်။ ဖိနပ်အသစ်လည်း ဝယ်ပေးမယ်လေ"

"လိုချင်ဘူး"

အိမ်ရောက်သည် အထိ ချော့၍ မရ ဖြစ်နေသည် ။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်စောင့်နေသည့် ဖေဖေက ကြည့်နေသည် ။

"ဘာဖြစ် လာကြတာလဲ ရန်ဖြစ်လာတာလား။ ဒီနေ့ ပြန်လာတာ နောက်ကျတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ လွန်းရဲ့ ခြေထောက်က ဖိနပ်သဲကြိုး ပေါက်နေလို့ လမ်းလျှောက်တာ နှေးလို့ ပါ"

ခွန်းသာနှင့် ရန်ဖြစ်လာသည် ပြောလျှင် အကြီးကိုသာ ပို၍ ဆူတတ်သည့် ဖေဖေမို့ ခွန်းသာကို သနားကာ လွန်းဘက်က စပြောလိုက်သည် ။

"ဒါဆို ရေမချိုးနဲ့ တော့။ ခြေလက်သက်ပြီး ညနေစာစား။ ပြီးရင် စာကျက်ကြ"

"ဟုတ် ဖေဖေ"

လွန်းသာ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ ဆွဲညှစ် ခံလိုက်ရသည် ။

"ကိုကိုငယ်လေးက ချစ်စရာလေး။ အဆူခံရမှာ စိုးလို့ ညာပေးရှာ"

တာ ချစ်လိုက်တာ စိတ်ကောက်လည်း ပြေပြီ မဟုတ်လား"

"ဒီတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ ရော ဒီဖိနပ်ကို ကျယ်အောင် ကိုကို စီးထားပေး။ ပြီးတော့ ငယ်လေး လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ကို ဝယ်ပေးရမယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဆရာမကြီး စိတ်တိုင်းကျပါပဲ"

ညနေစာချိန်တွင် အမြဲ ဂျီကျတတ်သည့် လွန်းသာအဖို့ ခွန်းသာ ခွံ့မှသာ စားသည် ။

"ငယ်လေး ခွံ့နေရတာနဲ့ ကိုကို မစားရတော့ဘူး"

"ငါးနဲ့ စားရမှာ မို့ ကိုကိုကို ခွံ့ခိုင်းတာပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ စား စား ဝါးလည်း စားဦး အစာမကြေ ဖြစ်နေမယ်"

ညစာ နောက်ကျ စားလျှင် အစာမကြေ ဖြစ်တတ်သည့် လွန်းသာမို့ ခွန်းသာက စိတ်ပူနေသည် ။ လွန်းသာအတွက် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပေးတတ်သည့် အစ်ကို တစ်ယောက် ရှိသလောက် ကျန်းမာရေး ချူချာသည် ။

"ငယ်လေး စာကျက်ရင်း မအိပ်နဲ့ နော် စာမေးပွဲက နီးနေပြီ"

"ကျက်နေတာပဲဟာကို ဒီလောက် အေးနေမှ တော့ အိပ်ချင်စိတ်က ပိုပေါက်တာပေါ့လို့ ။ ဒါထဲက ရေးစာတွေက မပြီးသေးဘူး"

အမြဲညည်းညူ နေတတ်သည့် လွန်းသာကို အလျော့ရသူမှာ ခွန်းသာသာဖြစ်သည် ။

"ကဲ ကဲ ဒီရေးစာတွေ ကိုကို ရေးပေးမယ် စာကျက်ပြီး ရရင်အိပ်"

"ဒါမှ တို့ ကိုကိုကွ"

ခွန်းသာ၏ ပါးကို နမ်းလိုက်ပြီး စာကျက်လိုက်သည် ။ ကိုကို ရှိနေလျှ

င် လွန်းသာအတွက် အရာရာ ပြည့်စုံ နေတတ်သည် ။ လွန်းသာ စာရသည် အထိ ရေးမပြီးသေးပေ။ ခွန်းသာကို သနားသွားသည် ။

"ကိုကို စာကျက်တော့လေ တော်ကြာ ညဉ့်နက်နေမယ်။ ကျန်တာ ငယ်လေး ရေးလိုက်တော့မယ်"

"ကိုကိုက ယောက်ျားလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ငယ်လေးသာ အိပ်ရေးပျက်ရင် ဖျားနေလိမ့်မယ် သွားအိပ်တော့"

"ကိုကို"

"သွားအိပ်ပါဆို။ ညဘက် အိမ်သာ သွားချင်ရင် ကိုကိုကို နှိုးကြားလား"

"ဟုတ်"

ညဘက် အိမ်သာ သွားချင်လျှင် တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲပေ။ သရဲ ကြောက်တတ်သည့် လွန်းသာ အကြောင်းကို ဖေဖေထက်ပင် ခွန်းသာက ပိုသိသည် ။

ညတစ်နာရီ လောက်တွင် ဗိုက်က ရစ်ရစ်နာ လာသည် ။ ဘယ်လိုမှ အောင့်ထားလို့ မရ။ ခွန်းသာကိုလည်း မနှိုးရက်။ သူအိပ်ရသည် မှာ မကြာလောက်သေးပေ။ တစ်ယောက်တည်း သွားရဲအောင် သွားမည်ဟု တွေးကာ အိမ်သာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည် ။ ခွန်းသာနှင့် လွန်းသာ၏ အခန်းသည် ကပ်လျက်ဖြစ်သည် ။ နယ်မြို့ဖြစ်၍ အိမ်သာကို သီးသန့်ထားတတ်ကြသည် ။

တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာကာမှ ခွေးအူသံများက ဆူညံနေသည် ။ ဆောင်းညမို့လား မသိ။ ကျောထဲမှ တစ်စုံစီမ့် ချမ်းလာသည် ။ အိမ်သာဆီမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာချိန်တွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်ခုခု ပြုတ်ကျလာ

သည် ။ ထိုအရာသည် လွန်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ တည့်တည့် ကျလာ
တော့သည် ။ ငယ်သံပါ အောင်ရင်း ခုန်လိုက်ရာ ဗွက်အိုင်ထဲ ဖင်ထိုင်လျ
က် ကျသွားတော့သည် ။

"အား"

"ဟင် ဒါ ငယ်လေး အသံပဲ။ ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်တည်း ထွ
က်သွားပြန်ပြီလား မသိ"

လွန်းသာသည် ညည လမ်းလျှောက် ယောင်တတ်သည့် အကျင့်ရှိ၍
စိတ်ပူ နေရသည် ။ ခုလည်း အပြင်မှ အသံကြားရ၍ ခွန်းသာ ပြေးထွက်
လာခဲ့သည် ။

"အဟင့် ဟင့်"

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"သရဲခြောက်ခံရတာ ငယ်လေး ပခုံးပေါ်ကို ခုန်ချတာ လန့်ပြီး ခုန်လို
က်တာ ဒီဗွက်ထဲ ကျသွားတာ"

ခွန်းသာမှာ ရယ်ရမှာ လို ငိုရမှာ လို ဖြစ်နေတော့သည် ။

"ဘယ်က သရဲက ရှိမှာ လည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ"

"တကယ်ပါဆို"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒီမှာ သစ်ကိုင်းခြောက် ကျိုးကျတာပါ။ ကိုကိုကို ဘာ
လို့ မနိုးတာလဲ။ ဒီကဖြင့် သူ ယောင်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်ခုခုဖြစ်
တာ အောက်မေ့သွားတာ တော်သေးတာပေါ့။ ထ ထ ခြေလက်ဆေးပြီး
အဝတ်အစား လဲလိုက်"

"သူနိုးရင် အိပ်ရေးပျက်မှာ စိုးလို့ ဟာကို"

"ခုတော့ရော မပျက်လို့ လား။ မဖြစ်ပါဘူး ငယ်လေးလည်း အိမ်ထောင်မပြုနဲ့ ကိုကိုလည်း အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ တော်ကြာ ကိုယ့်ကလေးတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီး ညီမကို ထိန်းနေရရင် ဘယ်မိန်းမကမှ ကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငယ်လေးကိုလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မချဘူး"

"ဟာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ခုမှ ကလေး ရှိသေးတာကို ကိုကိုနော် စိတ်ကောက်လိုက်မှာ "

နှုတ်ခမ်းဆူပြီး ပြောနေသည့် လွန်းသာ၏ ပါးလေးကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည် ။

သူ့ကို ခုထိ ကလေး တစ်ယောက်လိုသာ မြင်သည် ။ သို့သော် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရေးကို တွေးရင်း ရင်မောရသည် ။ လွန်းသာကို ဘယ်သူနှင့်မှ စိတ်မချပေ။ အစ်ကိုတစ်ယောက် အနေဖြင့် အတ္တကြီး သွားသလား မသိတော့ပါ။

အခန်း-၂

"လွန်းသာချို မပြီးသေးဘူးလား။ ကျောင်းသွားဖို့ အရေးကို အလှတွေ ဒီလောက် ပြင်နေတာ မပြောချင်ဘူးနော်။ မိန်းကလေး ဆိုပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေတာ လွန် လာပြီ"

"လာပါပြီ ကိုကိုကလည်း ဆံရစ်ကျစ်မလို့ "

"လာ ကိုကို ကျစ်ပေးမယ် ကိုယ့်ဘာသာ ကျစ်နေရင် ဒီတစ်သက် ပြီးပါတော့့ မလား"

ခွန်းသာ၏ ရှေ့တွင် မတ်တတ် ရပ်ပေးလိုက်သည် ။ ခွန်းသာသည် လွန်းသာကို ပြင်ဆင် ဖြီးလိမ်း ပေးကျမို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ် လုပ်ပေးတတ်သည် ။

ခွန်းသာသည် လည်း သည် လို ပြင်ဆင် ပေးရသည် ကို ကျေနပ် နေရသည် ။

"ကဲ ပြီးပြီ စက်ဘီးပေါ်တက်တော့"

ဖေဖေသည် လွန်းသာတို့ ကို ဘယ်တော့မှ ကျောင်းကို ပို့မပေးပါ။ တစ်ခါတလေ ခြေလျင် သွားရသည် ။ စက်ဘီးဖြင့်သာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည် ။ ဖေဖေကိုလည်း မလွန်ဆန်ရဲကြပေ။

"ကိုကို ညောင်းနေရင် ငယ်လေး နင်းမယ်လေ"

"ရပါတယ် ငယ်လေးရယ် ညည်းခန္ဓာကိုယ်လေးနဲ့ ကိုကိုကို နိုင်ပျဲမလား"

"ကိုယ့်ညီမကို အထင်သေးတာ။ ငယ်လေးက လူကြီး ဖြစ်နေပါပြီ"

ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် ကျောင်းသားအသစ် တစ်ယောက် ကျောင်းသူအသစ် တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။ စပ်စုတတ်သည့် လွန်းသာ၏ အကျင့်ကြောင့် ကျောင်းသူအသစ် နားကို တိုးကပ် သွားသည် ။ ခွန်းသာကတော့ သူ့စာကိုသာ ဖတ်နေသည် ။

"ကျောင်းပြောင်း လာတာလား။ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်"

"မယ်မဒီ။ နင်နာမည်ကရော"

"ငါနာမည်က လွန်းသာချို ဟိုးမှာ ထိုင်နေတာက ငါ့ကိုကို ခွန်းသာချို"

"အမြွှာတွေလား ရုပ်က ချွတ်စွပ်ပဲနော်။ ဆံပင်ပုံစံနဲ့ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးပဲ ကွဲတာနော်"

"ဟုတ်တယ် ကိုကိုက ငါ့ကို အရမ်းချစ်တာဟ"

ခွန်းသာကို ကြည့်ရင်း ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ ပြောနေသည် ။ စိုက်ကြည့်နေသည့် လွန်းသာတို့ ဘက်ကို အလိုက်တသိ လှမ်းကြည့်နေသည့် ခွန်းသာကို တွေ့လိုက်သည် ။

"ငယ်လေး ဘာလိုချင်လို့လဲ"

ပြောပြောဆိုဆို အနားကို ရောက်လာသည့် ခွန်းသာကြောင့် လွန်းသာပင် အနေရခက် သွားသည် ။ လွန်းသာအပေါ် အရိပ် တကြည့်ကြည့် ရင်း စောင့်ရှောက်တတ်သည့် ခွန်းသာထက် သာသည့် သူဆိုတာ မရှိ

လောက်တော့ပေ။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက ကျောင်းသူအသစ် မယ်မဒီကို ငယ်လေး ကိုကိုကို လှမ်းပြတာပါ"

"ဪ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခွန်း။ မဒီကိုလည်း လွန်းက ခင်သလို ခင်ပေးပါနော်"

လက်သွက်သွက်ဖြင့် ခွန်းသာ၏ လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်နေမှု ကြောင့် လွန်းသာ အလိုမကျသလို ဖြစ်သွားသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ငယ်လေး စာသေချာ လိုက်သင်နော်"

"ဟုတ် ကိုကို"

ခွန်းသာ ထွက်သွားပြီး သူတို့ အတန်းထိုင်သည် အထိ လိုက်ကြည့် နေရင်း လွန်းသာကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျောင်းသားသစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ လွန်းသာကို မသိဘဲ ပြုံးပြနေသည် ။ ထိုလူ ကြည့်ရတာ ဂျစ်ကန်ကန် ရုပ်ပေါက်နေ၍ မျက်နှာလွှဲ ပစ်လိုက်သည် ။

မုန့်စား ကျောင်းဆင်းချိန်ကို ရောက်၍ ခွန်းသာဆီ ကြည့်လိုက်သည် ။ အလိုက်တသိ ရောက်လာသည့် ခွန်းသာကြောင့် ပျော်မိသည် ။

"ငယ်လေး ကိုကိုကို ဆရာမက ခေါ်ထားလို့ မုန့်ကို ကိုယ်ဘာသာ ဝယ်စားလိုက်နော်"

"ကိုကိုကရော မစားတော့ဘူးလား"

"ငယ်လေး ဝယ်ခဲ့လိုက်နော်။ မတည့်တာတွေ မဝယ်စားနဲ့ ကြားလား"

"စိတ်ချသွားပါ ခွန်းရယ်။ ကိုယ့်ညီမလေးလို စောင့်ရှောက် လိုက်ပါမယ်"

ခွန်းသာကတော့ အလိုက်အထိုက် ပြုံးပြနေသည် ။ လွန်းသာကတော့ ခွန်းသာကို မသိမသာ မျက်စောင်းထိုး လိုက်သည် ။ ရေလာမြောင်းပေး ကောင်းလျှင် အားနာတတ်သည့် ကိုကိုကို စိတ်တိုမိသည် ။

"ယောင်းမ နင့်အစ်ကိုက ဘာကြိုက်တတ်လဲ"

"ကိုကိုက ပန်းသီးဆို သိပ်ကြိုက်တာ"

မဒီ၏ ပုံစံကို လုံးဝ သဘောမကျပေ။ ထို့ကြောင့် ခွန်းသာ မကြိုက်ဆုံးသော အစားအစာကို ပြောလိုက်သည် ။ မဒီမှာ တော့ ပါလာသည့် မုန့်ဖိုးကို မစားရက် မသောက်ရက် ပန်းသီး ဝယ်လာသည် ။ လွန်းသာမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်း ထားရသည် ။

"ဟေ့ မဒီ သူနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးပါလား"

လွန်းသာကို ပြုံးပြသည့် ကျောင်းသားသစ် ဖြစ်နေသည် ။

"နင်က ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ခင်ချင်လို့ ပေါ့"

"လွန်းသာ သူနာမည်က မျိုးနေတဲ့ ငါနဲ့ အတူတူ ပြောင်းလာတာ"

"မခင်ချင်ပါဘူး။ ကိုကိုလည်း ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း မထားခံဘူး"

စကားကို အပြတ်ပြောပြီး ကျောင်းခန်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။ ခွန်းသာ မြင်လျှင် ဆူခံထိ နေလိမ့်မည်။

"မိလွန်း ဒီလာဦး"

လွန်းသာတို့ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်လာချိန်တွင် နောက်မှ ပါလာသည့် ကျောင်းသားသစ်ကို မြင်ချိန် စိတ်ထဲတွင် အလိုမကျ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ မအား၍ မုန့်ဈေးတန်း လိုက်မသွားမိခြင်းကို နောင်တရနေသည်။ ။ စိတ်ဆိုးလျှင်သာ ခေါ်တတ်သည့် နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဟိုကောင်က ဘာလို့ ငယ်လေးနောက်က လိုက်လာတာလဲ"

"သူဘာသာ ဝင်လာတာပါ။ ငယ်လေးနဲ့ မှ မဆိုင်တာ"

"မဆိုင်ရင် ပြီးတာဘဲ ရုတ်ရုတ်လုပ်လို့ ကတော့ ဆွဲထိုးမှာ နော"

"ကိုကိုကလည်း စိတ်လျော့ပါ။ ရော့ ကိုကိုအတွက် မုန့်"

"ခွန်း ခွန်းအတွက် ပန်းသီး ဝယ်လာတယ်။ ခွန်း ကြိုက်တယ်ဆိုလို့"

မဒီ၏ စကားကြောင့် အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်သည်။ ။ လွန်းသာကို ကြည့်ပြန်တော့ မျက်နှာပျက် နေသည်။ ။ သူ့လက်ချက် ဖြစ်လိမ့်မည်။

"လွန်းသာ ပြောတာ"

"ဪ ဟုတ်လား ကျေးဇူးပါ"

မဒီ အနားမှ ထွက်သွားတော့မှ မျက်စောင်းထိုးပြီး လက်သီးဆုပ် ထိုင်ပြလိုက်သည်။ ။ လွန်းသာကိုကျ ချုပ်ချယ်ပြီး သူ့ကျ မဒီကို အကြည်ကျ နေသည်။ ။ ခွန်းသာကို မခေါ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ ။

"ငယ်လေး စိတ်ကောက် နေတာလား။ ကိုကိုကို ခဏ စောင့်ပေးနော် ။ ဆရာမ ခိုင်းထားတာလေး လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

ခွန်းသာသည် အတန်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်၍ ဆရာမပေးသည့် တာဝန်များကိုလည်း အချိန်ပို လုပ်ရသည်။ ။ ကျောင်းဆင်းပေမဲ့ ပြန်မရသေး၍

သစ်ပင်အောက်မှ ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေ လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ မပြန်သေးဘူးလား"

မျိုးနေသည် လွန်းသာကို နှုတ်ဆက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ မကြိုက်ပေ။ သူ့ပုံစံကို သဘောမကျ။

"နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ"

"မေးတာလေးကို ဒီလောက်စွာရလား။ ကလေး ကျနေတာပဲ"

"ငါဘာသာ နေနေတာ မနှောင့်ယှက်နဲ့ "

"နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ချင်လို့ ပါဆို"

ပြောပြောဆိုဆို လွန်းသာ အနားတွင် ကပ်လျက် လာထိုင်နေသည်။ ။ လွန်းသာ လန့်သွားပြီး ဘေးကို ခွာထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလုပ်တာလဲ"

"ထိုင်တာလေ"

"ကျွတ် သွားပါဟာ ငါ့ကိုကို လာရင် ပြဿနာ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဟ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဖို့ ကို ဒီအရွယ်အထိ အစ်ကို ကြောက်နေရသေးတာလား"

မျိုးနေ၏ စကားများ သည် တဖြည်းဖြည်း လွန်လာသည်။ ။ လွန်းသာ ကြောက်လာသည်။ ။

"အဲဒါ မင်းနဲ့ ဆိုင်လား ငါ့ညီမကို ငါစည်းကမ်း ချမှတ်ပေးတာ ငါ့တာဝန် မင်းဝင်မပါနဲ့။ ။ မင်းလို လူနဲ့ လည်း သူငယ်ချင်း မဖြစ်စေချင်ဘူး"

"

"ဟား ရင့်လှချည်လား"

"ရင့် ရင့်ကွာ ငါ့ညီမနဲ့ မပတ်သက်နဲ့ ကြုံပြောထားမယ်"

"မင်းစကားကို နာခံရအောင် ငါက မင်းညီ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ။ စောစောကတော့ မင်းညီမလေးက ချစ်စရာလေးမို့ ခင်ကြည့်မလို့ ဘဲ ခုတော့ မင်းရဲ့ အိုဗာတွေကြောင့် မင်းညီမကို ချစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ"

"ဘာကွ"

လက်သီး လက်မောင်းတန်းပြီး ထိုးမည် တကားကား လုပ်နေသည့် ခွန်းသာကို ဆွဲထားရသည် ။ လွန်းသာ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် မျိုးနေသည် ။ မသေးပေ။ မျိုးနေ၏ ကြိမ်းဝါး စကားကြောင့် လွန်းသာပင် တုန်လှုပ် သွားတော့သည် ။

"မိလွန်း နင်က ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ။ နင့်အကောင်ကို ထိုးမှာ စိုးလို့ လား"

ခွန်းသာ၏ စကားကြောင့် ပို၍ နာကျင်ရသည် ။ ကိုယ့်ညီမကို မယုံကြည်တော့ပေ။ စိတ်ဆိုးတာကို နားလည်သည် ။ စိတ်ဆိုးလျှင် လွန်းသာကို မဲကျလာ၍ အရွဲ့တိုက်ချင် စိတ်များ ဝင်လာရသည် ။ အံ့ကို ကြိတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုး မိလိုက်သည် ။

"ကိုကို ... ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ ရန်ဖြစ်ရင် ဘယ်သူ ပိုနစ်နာမယ် ထင်လဲ။ ငယ်လေးပဲ သိက္ခာကျမယ် ဆိုတာ ကိုကိုသိရဲ့ လား။ ဒီချိန်ကစပြီး ကိုကို ကြိုက်သလိုနေ ကြိုက်တာလုပ် ဘာမှ မပြောမိအောင် နေမယ်။ ကိုကိုကို ပြောမိတာ တော်တော် နောင်တရမိတယ် သိလား"

မျက်ရည်များကို သုတ်မပစ်ဘဲ ကျစေ၍ ရင်နှင့်စွာ ပြောလိုက်သည်။
တကယ်ဆိုလျှင် အမြွှာဆိုသည် မှာ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်နေကြရမည်။
လွန်းသာ၏ စိတ်ကို နားလည် မပေးနိုင်သည့် ခွန်းသာကို စိတ်တိုမိသည်
။ သူတို့ ကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"ငယ်လေး ငယ်လေး"

"မင်းကြောင့် ငါ့ညီမနဲ့ ဝေးဝေးနေ"

"ဟား ဟား ပန်းမခူးရဘူးလို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ရုံနဲ့ လက်လျော့တဲ့ ထဲ
မှာ ငါ မပါဘူး"

"မင်းလိုကောင်နဲ့ ငါ့ညီမနဲ့ မတန်ဘူးကွ မြဲမြဲမှတ်ထား"

မျိုးနေကို စကားကုန် ပြောပြီး လွန်းသာ နောက်ကို လိုက်လာခဲ့သည်
။ ဒေါသထွက်နေလျှင် ခြေလှမ်းသွက်သည့် လွန်းသာကို အရိပ်ပင် မ
တွေ့ရတော့။ ဘယ်လို သွားလိုက်မှန်းကို မသိရပေ။ အိမ်ကို ရောက်ချိန်
တွင် ဖေဖေကို တွေ့သည် မှ အပ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ဖေဖေ မျက်နှာ
သည် အရင်ကထက် ခတ်ထန် မာကျောနေသည် ။ သေချာပါသည် ။
လွန်းသာ ပြန်ရောက်နေသည် ။ အရိုက်ခံ ရတော့မှာ မှန်း သိနေပေမဲ့ သ
က်ပြင်းချကာ ရင်အေး သွားသည် ။ လွန်းသာ အိမ်ပြန် မရောက်မည်ကို
သာ စိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်သည် ။
